

Jeffrey
Archer

De verrader

Vertaling Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Jeffrey Archer
Oorspronkelijke titel: *Traitor's Gate*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost van der Meer & William Oostendorp
Omslagontwerp: Claire Ward / HarperCollinsPublishers Ltd
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Mark Owen / Trevillion Images (rennende man); © Lee Avison / Trevillion Images (brug); © Getty Images (Tower of London)
Foto auteur: © Broosk Saib
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1949 9
ISBN 978 94 027 7651 5
NUR 330
Eerste druk in deze uitgave oktober 2025

Het citaat van John Milton op blz. 125 is van W. Jonker, gepubliceerd in *De Tweede Ronde* Jaargang 14 (1993).
Afbeelding blz. 223: Auteur: Haiward, Gulielmus; Gascoyne, J / Bron / Signatuur: Maps. Crace.8.42, Een waarheidsgetrouw en nauwkeurig ontwerp van de Tower Liberties, in het jaar 1397 in kaart gebracht door Gulielmus Haiward en J. Gascoyne. Bronvermelding: British Library, Londen, Verenigd Koninkrijk © British Library Board.
Alle rechten voorbehouden / Bridgeman Images.
Afbeelding blz. 225: Thomas Blood en zijn medeplichtigen slaan op de vlucht na de diefstal van de kroon van Karel II, 1793 (gravure) (zwart-witfoto). Bronvermelding: Privécollectie / Bridgeman Images.

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers 2023.
Jeffrey Archer asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

DINSDAG 22 OKTOBER 1996

Commandant Hawksby trok de onderste la van zijn bureau open en haalde er twee dobbelstenen uit, ook al was hij niet zo'n gokker.

Hoofdinspecteur William Warwick en inspecteur Ross Hogan bleven staan terwijl de Hawk als een echte croupier in Las Vegas de dobbelstenen hevig in zijn rechterhand schudde en op zijn bureau wierp.

'Vijf en twee,' zei William. De Hawk trok een wenkbrauw op en wachtte tot William en Ross de betekenis van de twee getallen bevestigden. 'Sir, vijf betekent dat we na het verlaten van het paleis de langere route over de Embankment nemen,' zei William.

Commandant Hawksby verlegde zijn aandacht naar Ross. 'En de twee, inspecteur?'

'Het wachtwoord is "Traitors' Gate".'

De Hawk knikte en keek op zijn horloge. 'In de benen dan maar,' zei hij. 'De Lord Chamberlain kunnen we natuurlijk niet laten wachten.' Hij bukte en legde de dobbelstenen voor weer een jaar terug in de onderste bureaula.

William en Ross verlieten het kantoor vlug, en de commandant pakte zijn telefoon en draaide een nummer dat in geen enkel telefoonboek te vinden was. Na één keer overgaan werd er opgenomen. 'Vijf en twee,' zei hij.

'Vijf en twee,' herhaalde de stem aan de andere kant van de lijn, waarna er werd opgehangen.

William en Ross beenden door de gang, langs de lift en holden

twee trappen af naar de benedenverdieping van Scotland Yard. Ze stopten pas bij de ingang, waar ze agent Danny Ives zagen, zittend achter het stuur van een donkergrijze Land Rover, niet hun gebruikelijke vervoermiddel, maar voor deze gelegenheid wel geschikt.

‘Goedemorgen, sir,’ zei Danny toen William achter instapte.

‘Môgge, Danny,’ reageerde William terwijl Ross naast hem schoof.

Hoofdinspecteur Warwick en agent Ives waren tien jaar geleden bij het korps gekomen, met dezelfde lading nieuwbakken rekruten, en de eeuwige politieagent had enige tijd nodig gehad om zijn baas niet meer met zijn oude bijnaam ‘koorknaap’ aan te spreken, maar met ‘sir’. Het had nog heel wat langer geduurd voordat hij het meende.

Danny startte de motor en schakelde het hem onbekende voertuig in de eerste versnelling. Hij hoefde niet te horen waar ze naartoe gingen. Het gebeurde immers niet dagelijks dat ze Buckingham Palace bezochten.

Hij reed nooit te hard, want ze wilden niet opvallen, maar tijdens de rit terug naar het paleis zouden ze in een van de drukste hoofdsteden ter wereld de honderd aantikken, soms zelfs iets meer.

Bovenaan Whitehall kwam Danny tot stilstand en hij wierp even een blik omhoog naar de legendarische zeeheld van Groot-Britannië, staand op zijn zuil. Toen het licht op groen sprong, sloeg hij links af, reed onder Admiralty Arch door en langzaam verder over de Mall, waar zijn bestemming nu in zicht kwam.

Aangekomen bij het imposante marmeren standbeeld van koningin Victoria, waar alle andere voertuigen rechts- of linksaf van het paleis gingen, reden zij rechtdoor naar de ingang. Danny stopte opnieuw. Een schildwacht van de Irish Guards stapte naar voren terwijl het achterraam van de Land Rover omlaag zoemde. Hij bekeek de ID van hoofdinspecteur Warwick, zette een vinkje naast zijn naam en stapte opzij om het hoofd Koninklijke Beveiliging toegang te verlenen tot het terrein. In de verre hoek van de binnenplaats zag Danny een grijze gepantserde Jaguar geparkeerd staan, en hij stopte erachter. Er verandert ook niets, dacht hij toen hij Phil Harris zag, de chauffeur van de Lord Chamberlain, staand in de houding naast het achterportier terwijl hij op zijn baas wachtte.

Danny stapte uit en liep op zijn oude kameraad af. 'Môgge, Phil.' 'Goeiemorgen, Danny,' reageerde Harris. Hoewel de twee elkaar maar tweemaal per jaar zagen, waren ze vrienden geworden. Lord Chamberlains konden misschien van tijd tot tijd worden vervangen, maar Phil Harris had in de afgelopen elf jaar drie houders van dat hoge ambt gediend, en Danny had bijna net zo veel dienstjaren achter de rug.

'Ik neem aan dat je weet welke route wij nemen?' vroeg Danny.

'Nummer vijf,' zei Phil.

'En het wachtwoord?'

'Nummer twee. Je commandant had mijn baas al gebriefd voordat jullie de Yard hadden verlaten.'

'Ik heb His Lordship net gezien,' fluisterde Danny terwijl het hoofd van de hofhouding als de oude soldaat die hij was geweest over de binnenplaats gemarcheerd kwam. Harris opende het achterportier van de Jaguar en Danny liep vlug terug naar de Land Rover. De Lord Chamberlain, een hoffelijke man die zich nooit op zijn rang liet voorstaan, zwaaide even naar William voordat hij op de achterbank plaatsnam.

Het kleine konvooi zoefde uit een onopvallende zijingang de Mall op en in de richting van Trafalgar Square. Geen motoragenten, geen sirenes, geen blauwe zwaailichten. Ze wilden geen nieuwsgierige toeschouwers waarschuwen, iets wat ze op de reis terug van de Tower niet zouden kunnen vermijden.

Danny volgde, en hoewel hij goed afstand hield, zou hij geen moment toestaan dat een andere auto tussen hem en de gepantserde wagen van de Lord Chamberlain glipte.

William pakte de telefoon in zijn armleuning en draaide een nummer dat hij maar twee keer per jaar belde.

'Chief Yeoman Warder,' zei een stem.

'We zouden over ongeveer een kwartier bij u moeten zijn,' zei William.

'Alles is voor u in gereedheid gebracht,' reageerde de Chief Yeoman Warder.

'Ik zie geen enkele reden voor oponthoud,' merkte William op,

en hij hing op. Hij zou alleen in een noodgeval nog een keer bellen en dat was in de afgelopen vijf jaar nooit gebeurd.

‘Hoe maken de kinderen het?’ vroeg Ross, zijn gedachten verstorend.

‘Die groeien veel te snel op,’ antwoordde William toen ze verder reden naar de Embankment. ‘Artemisia is de beste van haar klas, maar ze zal in tranen uitbarsten als ze tweede wordt.’

‘Net haar moeder,’ zei Ross. ‘En Peter?’

‘Hij is net tot klassenoudste gekozen en verwacht volgend jaar leerlingenvertegenwoordiger te worden.’

‘Mist duidelijk jouw ambitie,’ zei Ross grinnikend. ‘En mijn lieve Jojo?’

‘Jouw dochter is verliefd op prins Harry en heeft al naar Buckingham Palace geschreven om hem op de thee uit te nodigen.’

‘Weet ik,’ verzuchtte Ross. ‘Ze vroeg me de brief te bezorgen.’ Terwijl hij dacht aan de reden waarom zijn dochter nog steeds bij Beth en William woonde, kreeg hij bekroop hem een schuldgevoel. Maar sinds het overlijden van zijn vrouw waren ze het erover eens geweest dat hij niet tegelijk zijn werk goed kon doen en als alleenstaande vader Jojo kon opvoeden. William en Beth waren geweldige pleegouders gebleken, maar hij gaf tegenover niemand toe hoezeer hij haar miste.

‘Tijd om na te denken wat wij moeten bezorgen,’ zei William.

Ross brak los uit zijn mijmering en begon zich te concentreren op de taak die voor hen lag. Bij het passeren van Somerset House moest Danny door rood rijden om de Jaguar van de Lord Chamberlain niet uit het oog te verliezen. Niets zou Phil Harris meer plezier hebben gedaan dan te laten zien dat hij Danny te slim af kon zijn.

Ze sloegen niet links af, het centrum in – een vierkante mijl die werd bewaakt door een ander korps, dat zich niet van hun aanwezigheid bewust was – maar vervolgden door de tunnel en omhoog naar Upper Thames Street om pas weer bij het eerstvolgende verkeerslicht te stoppen. De Tower of London kwam nu in zicht.

Toen de Jaguar over het kruispunt zwenkte, volgde Danny hem

over St Katharine's Way met alleen de Theems voor zich. Ten slotte sloegen ze scherp rechts af en kwamen ze voor de East Gate van de Tower tot stilstand. Een slagboom ging automatisch omhoog.

De bewaker van dienst stapte uit het wachthokje en marcheerde op de auto van de Lord Chamberlain af.

'Goedemorgen, Phil,' zei de bewaker. 'Wachtwoord?'

'Traitors' Gate,' antwoordde Harris. De bewaker draaide zich om en knikte, en de twee grote houten poorten die hun de doorgang beletten zwaaiden langzaam open.

Ongehinderd door het publiek omdat de Tower deze dag gesloten was, vervolgden beide voertuigen het laatste deel van hun reis. Ze hadden maar enkele tientallen Yeoman Warders en de acht hier woonachtige raven om hen gezelschap te houden. Danny reed nog een kleine honderd meter langs de Theems en sloeg daarna rechts af om de oostelijke ophaalbrug – oorspronkelijk gebouwd voor paarden, niet voor auto's – te nemen. De twee auto's reden onder de Queen Elizabeth Archway door en omhoog de steile helling op naar het Jewel House, waar ze de Jewel House Warder in de houding zagen staan naast generaal Sir Harry Stanley KCVO, of Knight Commander of the Royal Victorian Order, de Resident Governor – de inwonend beheerder – en bewaarder van de kroonjuwelen.

Phil Harris bracht de auto tot stilstand, sprong eruit en opende het achterportier voor zijn baas. De twee mannen, die elkaar ook maar twee keer per jaar zagen, schudden elkaar de hand. Na een vluchtige begroeting en het minimum van koetjes en kalfjes leidde de Resident Governor zijn gast over het korte pad naar het Jewel House.

'Goeiemorgen, Walter,' zei Harris, en hij gaf de Chief Yeoman Warder een hartelijke glimlach voordat hij een plaagstoot uitdeelde. 'Alweer een slecht seizoen voor de Gunners.'

'Breek me de bek niet open,' reageerde de Chief Yeoman Warder, en hij volgde zijn baas het Jewel House in en sloeg de deur stevig achter zich dicht.

William kwam van de achterbank van de Land Rover en wachtte. Hij vroeg zich vaak af wat zich afspeelde achter die deuren die bewaakt werden door een kader van Yeoman Warders die bekendstonden als

‘De Partizanen’, een stuk of twaalf mannen die voorbereid waren op een noodsituatie die sinds 1671 niet meer was voorgekomen.

Toen de deur van het Jewel House op slot was gedraaid, liep Harris terug naar zijn auto en ging hij verder met de jaarlijkse routine. Hij reed een kleine halve cirkel, met Danny bijna op zijn achterbumper, om ervoor te zorgen dat ze weer klaarstonden voor een snel vertrek. Achter hen sloten vijf motoragenten aan van de Special Escort Group, die doorgaans alleen leden van de koninklijke familie, de premier en staatshoofden uit het buitenland begeleidde, maar de Imperial State Crown (de Keizerlijke Staatskroon) en Sword of State (het Rijkszwaard) waren symbolen van het gezag van Hare Majesteit en vereisten dezelfde bescherming. Toen de twee auto’s en de escorte op hun plaats stonden, stapte Harris uit de voorste auto, opende de kofferbak en wachtte. William hield het Jewel House onophoudelijk in de gaten terwijl ook hij wachtte tot de deur open zou gaan en generaal Stanley weer zou verschijnen, vergezeld door de kostbaarste schatten in het koninkrijk.

Drie mannen betraden het Jewel House, maar een paar minuten later kwamen er vijf naar buiten. De twee Jewel House Warders liepen voorop, ieder met een zwartleren kist met het insigne EIRR in goud op het deksel gegraveerd. Een leek op een altvioletkoffer en bevatte het Rijkszwaard, terwijl in de andere de Keizerlijke Staatskroon zat die in 1953 door de aartsbisschop van Canterbury op het hoofd was geplaatst van koningin Elizabeth II tijdens haar kroningsceremonie. De dag daarop zou Hare Majesteit hem opnieuw dragen tijdens haar toespraak voor het Hogerhuis om halftwaalf in de voormiddag om de officiële procedure aan te halen.

De laatste die naar buiten kwam was de Lord Chamberlain zelf, die erop toezag dat de twee zwarte kisten veilig in de kofferbak van de gepantserde Jaguar werden geplaatst. Daarna nam hij weer plaats op de achterbank. Hij knikte ten teken dat de tweede helft van de operatie kon beginnen.

De Chief Yeoman Warder sprong in de houding en salueerde toen de escorte in beweging kwam. Hij noch de Resident Governor verliet zijn post totdat het kleine konvooi uit het zicht was verdwenen.

Een taxi reed aan de verkeerde kant van de weg terwijl hij het Savoy Hotel naderde. Miles Faulkner was vergeten dat dit de enige straat in Londen was waar je rechts mag rijden zonder bang te zijn dat je wordt aangehouden.

Het was bijna vijf jaar geleden dat Miles voor het laatst in Londen was. Hij was een man die de meningen verdeelde – zelf zag hij zich als internationale zakenman terwijl de politie hem een boef vond – en had uiteindelijk een paar jaar op kosten van Hare Majesteit vastgezet. Toen hij na een gevangenisstraf van vier jaar wegens fraude vrijkwam, had Miles Engeland verlaten en in New York een luxeflat gekocht, erop vertrouwend dat hij ver genoeg uit de buurt zou zijn van de priemende ogen van hoofdinspecteur William Warwick om terug te keren naar zijn duistere import- en exportbedrijf, een belastingvrije onderneming die vette winsten boekte zonder in het handelsregister geregistreerd te staan. Het duurde echter niet lang voordat hij heimwee kreeg en terug wilde keren naar Engeland – onopgemerkt, hoopte hij. Helaas. Een zekere agent James Buchanan van de FBI had Faulkner nauwgezet in de gaten gehouden voor het geval hij zijn activiteiten moest rapporteren aan hoofdinspecteur Warwick – iemand die hij niet alleen bewonderde, maar ook wilde bedanken voor alle goed raad die hij hem had gegeven toen ze elkaar leerden kennen tijdens een vakantietrip toen hij nog op school zat. James zat nu in Washington en werkte voor de FBI, maar hij had met bewondering gekeken toen zijn mentor was doorgegaan met promotie maken. Hij vroeg zich af of de hoofdinspecteur zich hem nog zou herinneren.

Miles stapte uit de taxi en bleef even op het trottoir staan voordat hij het hotel binnenliep. Tijdens zijn zelf opgelegde verbanning was er geen dag verstreken dat hij niet had gedacht aan een lunch in het Savoy. Hij kon zich nog altijd het eten in de bak herinneren: koude, klonterige pap, verbrande toast en een hardgekookt ei. De chef-kok was niet bekend met zijn lievelingsmenu van savooiekoel en pêche melba.

Een portier in livrei groette en trok de voordeur van het hotel open. Miles stapte naar binnen en liep direct door naar de Grill.

‘Goedemorgen, Mr Faulkner,’ zei de hoofdkelner alsof hij nooit weg was geweest. ‘Uw vaste tafel?’

Miles knikte en Mario ging hem voor door een drukke eetzaal naar tafel in een rustige hoek waar hij niet zou worden afgeluisterd. Hij nam plaats op zijn gebruikelijke stoel en liet zijn blik een ogenblik dwalen door een restaurantzaal die sinds hij hier voor het laatst had gedineerd geen spat veranderd was. Verspreid door de ruimte herkende hij verscheidene beroemde persoonlijkheden. De uitgever van de *Daily Mail* zat te lunchen met een minister wiens naam hij zich nooit kon herinneren, terwijl in de volgende nis een acteur zat die hij nooit kon vergeten. In de gevangenis had hij alle afleveringen gezien van *Poirot*, sommige meer dan één keer, om de onverbiddelijke uren te helpen verdrijven.

Hij begon na te denken over zijn lunchgast. Iemand die nooit te laat kwam, maar goed, hij werd ook per uur betaald. Iemand die altijd koos voor de entrecote en een goede fles wijn, ergens onderaan op de wijnlijst.

Tijdens die gedwongen jaren van emigratie was Mr Booth Watson thuis Miles’ enige contact geweest. Een wekelijks consult met zijn advocaat om hem op de hoogte te houden van zijn vele zakelijke aangelegenheden, of om te bieden op een schilderij of sculptuur die hij aan zijn collectie wilde toevoegen. Een rechter en een jury hadden er dan misschien voor gezorgd dat hij in het cachot had moeten afdalen, maar de waarde en aantallen van zijn diverse eigendommen was blijven stijgen.

Na een geslaagd hoger beroep bij de Hoge Raad was het Booth Watson gelukt om een jaar van Miles’ oorspronkelijke straf van vijf jaar af te krijgen. Een paar weken later werd Miles overgeplaatst naar Ford Open Prison, en vergeleken met Wormwood Scrubs voelde dat als een vakantiecamp.

Na een paar dagen in Ford was hij verkast naar een enkele kamer – in een open gevangenis waren geen cellen – en een maand later werd hij van schoonmaaktaken ontheven en aangesteld als bibliothecaris, een baantje dat hem driehonderd pond had gekost. Honderd voor de oude bibliothecaris om van baan te wisselen en

tweehonderd voor de gevangenisbeambte die verantwoordelijk was voor de taakverdeling. Hij zou drie mille hebben betaald, maar de beambte kwam met het verkeerde openingsbod. Beide betalingen werden contant afgehandeld, wat weliswaar een strafbaar feit was, maar in de gevangenis nog steeds de enige geaccepteerde manier om geld van eigenaar te laten veranderen.

Er waren niet veel gedetineerden die naar de bibliotheek gingen, en bijna iedereen die dat wel deed, liep linea recta naar de kasten met misdaadboeken, op zoek naar een beduimelde paperback. *Oorlog en vrede* had de afgelopen twintig jaar stof staan vergaren, en zat zo zijn eigen levenslange straf uit.

Tijdens die eindeloze uren van zestig minuten had Miles geprofiteerd van het alleen-zijn. Hij begon de dag steevast met het lezen van de *Financial Times*, die samen met zijn ochtendkoffie werd bezorgd door een cipier. Na de lunch in de kantine keerde hij terug naar de bieb om de pagina's om te slaan van de laatste roman die hij aan het lezen was. Tijdens die jarenlange opsluiting had hij alles gelezen van Daphne du Maurier tot Thomas Hardy, en tegen de tijd dat hij werd vrijgelaten, had hij een graad in Engelse literatuur kunnen behalen aan Oxford, de universiteit die hem dertig jaar geleden had afgewezen.

Zo nu en dan wipte de directeur binnen voor een praatje, en dan wisselden ze vertrouwelijkheden uit onder het genot van koffie en een bord zandkoekjes – zijn koffie en zandkoekjes van de directeur. Het werd snel duidelijk dat Miles meer wist over wat zich allemaal in de gevangenis afspeelde dan de directeur. Hij verhandelde inside-information, wat zorgde voor meer leveringen van koekjes tijdens zijn koffiepauzes.

Maar in al die jaren van ballingschap in New York bleef slechts één ding voortdurend door zijn hoofd gaan: *wanneer kan ik weer veilig naar Londen terugkeren en wraak nemen, eerst op Warwick, daarna op Hogan en ten slotte op de commandant?*

2

William en Ross zaten op het puntje van de achterbank van de Land Rover. Ze tuurden uit een zijraampje terwijl bekende bezienswaardigheden voorbijschoten, en hoewel de rit terug naar het paleis hooguit een kwartier zou duren, wisten ze allebei dat er dan juist iets mis kon gaan. En als dat gebeurde, zou een kwartier schande het enige zijn waar ze om zouden worden herinnerd.

Vijf motoragenten van de Special Escort Group begeleidden hen in een hoofs tempo over de middelste ophaalbrug, maar zodra ze onder de East Gate door waren gereden en weer terug op St Katharine's Way waren, werden alle snelheidsbeperkingen genegeerd. Bij elk rood licht werd het verkeer door twee agenten tegengehouden terwijl er nog eens twee door sjeesden naar het volgende verkeerslicht en dezelfde procedure uitvoerden, en zo werd het konvooi geen moment opgehouden.

Vol bewondering keek William naar de gladjes verlopende oefening van zijn collega's. Terwijl één motor vooruit stoof naar de volgende kruising waar hij het verkeer met een scherp fluitsignaal tegen zou houden, zoefde de tweede langs hem naar het volgende kruispunt waar hij dezelfde handeling zou verrichten. Intussen zouden de twee motoragenten achter het konvooi hun plaats voor de auto van de Lord Chamberlain overnemen, en zodra het voorste paar een soepele doorgang voor hun vip had zeker gesteld, zou de eerste motor opnieuw vooruitsnellen en de oefening herhalen ter-

wijl het paar dat het verkeer had tegengehouden in een naadloze aflossing achter de Land Rover zou invoegen om de snelheid zo rond de zestig kilometer per uur te houden, terwijl de rest van het Londense verkeer gemiddeld twaalf kilometer haalde, of met een beetje geluk misschien iets meer.

William en Ross bleven alle richtingen controleren toen ze door Blackfriars en naar de Embankment raasden, met snelheden tussen de honderd en honderdtwintig per uur. Ze schoten achter het Savoy Hotel langs, zich totaal onbewust van het feit dat Miles Faulkner en advocaat Booth Watson op het punt stonden om in de Grill hun lunch te bestellen, en 'zoete broodjes' stonden niet op de menukaart.

Miles legde de kaart neer toen hij zijn advocaat op zich af zag waggelen. De rimpels op zijn voorhoofd leken dieper, en het tempo waarin hij zich voortbewoog was beslist langzamer. Booth Watson was gekleed in een mooi maatpak met een dubbele rij knopen, dat een poging deed om zijn ruime postuur te verhullen, een lichtblauw overhemd en een gekreukte stropdas van Middle Temple, zijn beroepsvereniging. Hij droeg een beugeltas die eruitzag alsof hij permanent aan zijn hand bevestigd was.

'Welkom terug, Miles,' zei hij terwijl hij voorover leunde en de hand schudde met zijn meest lucratieve cliënt voordat hij neerplofte in de stoel tegenover hem. De beugeltas zette hij naast zich op de vloer.

Er werden een paar beleefdheden uitgewisseld die geen van hen beiden geloofde, waarna er een ober aan hun tafel verscheen. Miles nam de tijd om de inhoud van de grote, in leer gebonden kaart door te lezen en wist niet zeker waar hij moest beginnen. Booth Watson daarentegen had zijn twee gerechten plus bijpassende wijn al gekozen voordat Miles de tweede pagina raadpleegde.

'Ik neem de entrecote, rare gebakken,' zei Booth Watson, en hij gaf de menukaart terug aan de ober.

De ober richtte zijn aandacht op Miles. 'En voor u, sir?' vroeg hij.

‘De gerookte zalm.’ Nog een gerecht dat zijn weg naar de Scrubs niet had gevonden. ‘Praat me bij over wat Hawksby, Warwick en Hogan tijdens mijn afwezigheid hebben uitgevreten,’ zei hij toen de ober was weggelopen.

‘Commandant Hawksby draagt nog steeds de verantwoordelijkheid voor de Koninklijke Beveiliging en hoofdinspecteur Warwick blijft zijn tweede man.’

‘En Hogan?’ vroeg Miles zonder de minachting in zijn stem te verbergen.

‘Inspecteur Hogan is niet langer de persoonlijke beveiliging van prinses Diana, want de autoriteiten vonden het ongemakkelijk dat ze iets te hecht werden, dus hij is teruggeplaatst naar Scotland Yard.’

‘Dus wat voeren ze allemaal uit?’

‘Vandaag, bijvoorbeeld,’ begon Booth Watson, ‘wordt de Lord Chamberlain van Buckingham Palace naar de Tower gereden om de kroonjuwelen op te halen ter voorbereiding van de opening van het parlement morgen. Warwick en Hogan maken deel uit van het back-upteam, en morgen zullen ze de kroonjuwelen weer terug naar de Tower escorteren, een taak die ze één keer per jaar uitvoeren.’

‘Aangezien je kennelijk zo goed geïnformeerd bent,’ zei Miles, ‘ga ik ervan uit dat Lamont nog steeds op de loonlijst staat?’

‘De gepensioneerde commissaris-hoofdinspecteur behoort nog steeds tot mijn team, en ik kan je verzekeren dat hij nog steeds hetzelfde denkt over Warwick en Hogan als jij, dus hij zal me op de hoogte blijven houden over wat die twee in hun schild voeren.’

‘Nu ik terug ben, mag je hem laten weten dat hij zijn inspanningen verdubbelt. Het blijft voor mij een prioriteit om die twee te vernederen, en het zou een bonus zijn als je Hawksby erbij kon gooien.’

‘Nu je terug in Londen bent, Miles, denk je dan niet dat het misschien verstandig is om dat allemaal achter je te laten en je een beetje gedeisd te houden?’

‘Vergeet het maar. Sterker nog, sinds Warwick in de rechtbank

zijn zegje deed, heb ik aan weinig anders gedacht. Ben je vergeten dat hij er verantwoordelijk voor was dat ik in de gevangenis belandde? Ik ben pas tevreden als ik hem dat betaald heb gezet en hij merkt hoe het is om beroofd te zijn van zijn vrijheid. Het kan me geen ene moer schelen wat dat kost – hij en degenen die daarvoor verantwoordelijk waren moeten worden vernederd.’

‘Maar ik zou gedacht hebben –’

‘Denk dan nog maar eens, B.W., want ik verheug me op de dag dat de Lord Chamberlain ze naar de Tower escorteert en ze daar achterlaat.’

Booth Watson staaarde naar zijn salaris en dacht nog eens na over pogingen om zijn cliënt van gedachten te doen veranderen. Toen herinnerde hij zich het gezicht van Faulkner toen hij in het beklagdenbankje stond, en hij realiseerde zich dat de man niet zou rusten voordat hij zich had gewroken op Warwick, Hogan en Hawksby. Booth Watson kon echt niets zeggen wat dat zou veranderen. Hij stelde zich dan ook maar tevreden met het nippen van een zeldzame bordeaux waar hij al enige tijd niet van had genoten.

‘Zijn er nog andere problemen waar ik rekening mee moet houden?’ vroeg Miles terwijl een ober met hun hoofdgerechten verscheen.

De immer betrouwbare medeplichtige bukte zich, haalde *The New York Times* van gisteren uit zijn beugeltas en gaf hem aan Miles. Hij wachtte tot de vulkaan zou uitbarsten.

‘Hou op met die spelletjes, B.W., en vertel me waar ik naar moet zoeken.’

‘Pagina drieënveertig,’ zei Booth Watson terwijl hij zich op zijn entrecote stortte.

Miles bladerde de krant door en stopte bij pagina drieënveertig, die hij enige tijd bestudeerde. ‘Hier word ik niet wijzer van,’ zei hij.

‘In de vastgoedrubriek zie je een luxeflat te koop staan, in East 61st Street.’

‘Ik ben me er terdege bewust van dat mijn stulpje in Manhattan op de markt is,’ zei Miles, ‘maar wat jij niet weet, is dat ik onlangs het penthouse in hetzelfde gebouw heb aangekocht, dus de flat op

de achtste verdieping niet langer nodig heb. Dus tenzij je overweegt dat te kopen, B.W., verspil mijn tijd niet.' Hij wierp de krant terzijde en kneep een halve limoen uit boven zijn gerookte zalm.

'Ik stel voor, Miles, dat je de advertentie wat beter bekijkt,' zei Booth Watson, heel goed wetend dat hij zijn tijd niet aan het verspillen was.

Vol tegenzin pakte Miles de krant weer op en las hij de details van een luxueus vijfkamerappartement in Manhattan met uitzicht op Central Park. Biedprijs zeven miljoen dollar. Na een tweede blik op de foto kwam de vulkaan eindelijk tot uitbarsting. 'Wie heeft dat verdomme laten gebeuren?' zei hij hard genoeg om een van de dinergasten aan het volgende tafeltje te doen omkijken.

'Ik ben je makelaar niet,' zei Booth Watson kalm, 'slechts een bescheiden raadsman die zijn best doet om jou te beschermen.'

'Laat die foto onmiddellijk verwijderen,' zei Miles op even luide toon.

'Heb ik al gedaan,' zei Booth Watson, en er verscheen een tevreden glimlach op zijn gezicht. 'Ook heb ik instructies gegeven dat deze foto niet meer voor advertentiedoeleinden mag worden gebruikt.'

Miles bleef maar staren naar een foto van Rubens' *Kruisafneming*, het schilderij dat in de salon van zijn appartement in Manhattan aan de muur hing. Een foto die een miljoen lezers konden bewonderen.

'Ik weet zeker dat ik jou, Miles, er niet aan hoeft te herinneren dat de kunstscene de illusie koestert dat dit meesterwerk op dit moment de muren van het Fitzmolean Museum siert en niet een muur in jouw appartement in New York.'

'Mocht iemand ernaar vragen,' mompelde Miles, en hij boog zich over de tafel, 'maak dan duidelijk dat dat van mij een kopie is.'

'Maar mocht een geïnteresseerde bij toeval op de advertentie stuiten en besluiten het te controleren...' begon Booth Watson toen de sommelier naast hem opdook om zijn lege glas bij te vullen. Booth Watson wachtte tot hij naar een andere tafel doorliep voordat hij verderging. 'Ik hoeft jou er niet aan te herinneren dat jij,

Miles, het origineel aan het museum schonk voor een lagere straf, en mocht het om erachter komen –’

‘Dat mag nooit gebeuren,’ bitste Miles, die zijn wijn niet aanraakte.

‘Dat de directeur onlangs zijn pensioen heeft aangekondigd, helpt niet,’ voegde B.W. eraan toe, ‘en uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat Mrs Beth Warwick de favoriete kandidaat is om hem op te volgen.’

‘Ook zo iets wat dus nooit mag gebeuren, want als zij ooit vermoedde dat haar Christus niet de Verlosser was, zou haar man de eerste zijn die ze op de hoogte zou brengen.’ Hij wachtte even en fluisterde: ‘Kunnen we iets doen om dat te voorkomen?’

‘Jouw ex is nog altijd bestuurslid en zou daarom in staat moeten zijn om de uitkomst te beïnvloeden. Ze zou weleens overgehaald kunnen worden –’

‘Die vrouw zou ik nog voor geen cent vertrouwen,’ zei Miles. ‘Vergeet niet dat ze een goeie vriendin is van Mrs Warwick en mij bij de geringste kans maar wat graag zou belazeren.’

‘Oké,’ reageerde Booth Watson. ‘Maar zoals je weet zit Christina op het moment wat krap bij kas, dus misschien...’

‘Maar daar was ik de oorzaak van,’ zei Miles, ‘voor het geval je dat vergeet.’

‘Des te meer reden om haar iets terug te geven?’ opperde Booth Watson, en hij trok een wenkbrauw op.

‘Misschien,’ zei Miles, en hij verslond een reepje gerookte zalm terwijl B.W. zijn tweede glas wijn leegde. ‘Ten eerste: zoek uit of ze de advertentie in *The New York Times* heeft gezien, wat me onwaarschijnlijk lijkt. Maar zo ja, dan kun je ervan uitgaan dat ze Mrs Warwick een kopie zal sturen – op de juiste pagina openge-slagen.’

‘Ik zal een reden nodig hebben om haar te spreken als ik geen argwaan wil wekken.’

‘Zodra je zeker weet dat ze de advertentie niet heeft gezien, kun je haar laten weten dat ik niet wil dat de vrouw van hoofdinspecteur Warwick de volgende directeur wordt van het Fitzmolean, en

ik zal een flink bedrag betalen om dat te voorkomen. Dat is voor Christina niet moeilijk te geloven.'

Booth Watson stak een vork in zijn entrecote en glimlachte toen het bloed begon te lopen.

Danny snelde langs het Savoy en remde pas toen de Special Escort Group rechts afsloeg naar Northumberland Avenue, waar geen enkel ander voertuig te zien was. Meer toeters en bellen stelden hen in staat om ongehinderd over Trafalgar Square en in de richting van de Mall verder te rijden voordat ze Buckingham Palace in zicht kregen.

Opgeschrikte toeristen probeerden een foto te maken toen ze voorbijschoten, zich afvragend of er achter in de auto met verduisterde ramen een lid van de koninklijke familie zou zitten.

Toen ze eindelijk de enorme poorten bij de ingang naar het paleis bereikten, stapte niemand naar voren om te vragen: 'Halt, wie bent u?' Een schildwacht presenteerde zijn geweer toen de auto de binnenplaats op reed en door een poort naar het heilige der heiligen verdween, waar twee jonge soldaten van de Irish Guards in de houding stonden en wachtten om *the swag*, zoals het in de officiersmess bekendstond, op te halen.

De Jaguar kwam tot stilstand en Phil Harris was de eerste die eruit sprong. Zodra hij het achterportier had geopend voor de Lord Chamberlain ontgrendelde hij vlug de kofferbak en ging hij aan de kant om de twee wachters het te laten overnemen. Een van hen verwijderde de kist met het Rijkszwaard terwijl de andere voorzichtig de Keizerlijke Staatskroon uit de kofferbak tilde alsof het zijn eerste kindje was.

William keek toe terwijl de drie mannen hem de rug toekeerden en weg marcheerden. Morgenmiddag zou de Lord Chamberlain om een uur terugkeren, en dan zouden ze hem en de kroonjuwelen na hun nachtje uit weer terug naar huis brengen.

'Laten we gaan,' zei William toen de twee soldaten het paleis in waren verdwenen.

Danny reed langzaam de binnenplaats uit naar Buckingham

Gate, waarna hij zich terug naar Scotland Yard begaf zonder één keer de maximumsnelheid te overschrijden.

‘Het is me altijd een raadsel geweest,’ zei Ross terwijl ze Petty France op draaiden, ‘waarom ze de moeite nemen om de kroon bij Buckingham Palace te bezorgen terwijl wij hem altijd naar het Hogerhuis zouden kunnen brengen.’

‘Ik kan twee redenen bedenken,’ zei William. ‘Eén: ik zou de Lords niet een nachtje met de kroonjuwelen vertrouwen – er zou immers weleens een kolonel Blood onder hen kunnen zitten. En twee: vergeet niet dat het Rijkszwaard en de Keizerlijke Staatskroon hun eigen koets hebben die vóór Hare Majesteit rijdt wanneer ze van Buckingham Palace naar het Hogerhuis reist om haar troonrede voor te lezen.’

Ross knikte en gaf vervolgens toe: ‘Ik kon afgelopen nacht niet slapen.’

‘Hoezo niet?’ vroeg William, en hij keek zijn vriend aan.

‘Ik ga er altijd van uit dat er tijdens de overtocht iets zal misgaan, en laten we wel wezen, het hoeft maar één keer mis te gaan!’

‘Niet erg waarschijnlijk zolang ze zo goed worden beschermd en wij de enigen zijn die de details van de overtocht kennen. Hoe dan ook, het publiek bedenkt nooit dat de kroonjuwelen een paar dagen uit de Tower zijn. Daar heeft het geen enkele reden voor?’

Ross zweeg terwijl hij de mogelijkheid overdacht dat...

Toen Danny voor het gebouw van Scotland Yard stopte, sprong William als eerste uit de auto. Hij liep vlug naar binnen, nam de trap naar de tweede verdieping met twee treden tegelijk en klopte op de deur van de kamer van de Hawk.

‘Binnen!’ bulderde een stem.

William bracht de commandant direct op de hoogte dat de jaarlijkse oefening weer zonder enige hapering was geslaagd.

‘Ik zal pas ontspannen,’ zei de Hawk, ‘zodra de Resident Governor mij belt om te bevestigen dat de Keizerlijke Staatskroon en het Rijkszwaard terug zijn in het Jewel House en weer een jaar lang veilig achter slot en grendel liggen.’

Dus Ross was niet de enige die zo dacht, was Williams eerste re-

actie. Soms vergat hij dat als er in die kritieke vijftien minuten iets misging, hij niet de enige zou zijn die ontslag zou moeten nemen.

‘Goed, ik kan maar beter weer aan het werk gaan,’ zei William.

‘Voordat je dat doet, Chief Superintendent, is er nog iets wat we moeten bespreken.’ Het duurde even voordat het nieuws tot William doordrong. ‘De commissaris belde me vanmorgen om je promotie tot districtschef te bevestigen. Van harte gefeliciteerd, William. Iedereen weet dat je het hebt verdiend.’

William, die normaliter nooit met zijn mond vol tanden stond, wist uiteindelijk uit te brengen: ‘Dank u, sir.’

‘Ik stel voor dat je het werk voor de verandering even vergeet. Ga naar huis en breng wat tijd door met Beth en de kinderen. Zorg er wel voor dat je op tijd terug bent bij het paleis om de Kroon en het Zwaard op te halen en naar de Toren terug te brengen. Want als ze morgen rond deze tijd niet veilig op hun plek terug zijn, zou dat weleens je vaste verblijfplaats kunnen worden.’

‘Hé, holbewoner, waarom ben jij zo vroeg thuis?’ vroeg Beth toen William de keuken binnen kuierde. ‘Ben je ontslagen?’

‘Nee, bevorderd,’ zei hij. Hij vertelde haar het nieuws en glimlachte toen het gezicht van Beth veranderde, maar werd verrast door haar woordelijke reactie.

‘Ja hoor!’

‘Wat?’ reageerde William.

‘De directeur van het Fitzmolean heeft zijn ontslag ingediend en de voorzitter belt me net om te zeggen dat hij hoopt dat ik zal solliciteren.’

‘Dat is geweldig nieuws,’ zei William en hij nam zijn vrouw in zijn armen. Hoewel hij het onderwerp sinds ze als plaatsvervangend directeur ontslag had genomen nooit te berde had gebracht, had hij altijd gehoopt dat Beth als directeur terug zou keren naar het Fitz.

‘Ik heb de baan nog niet, hoofdinspecteur.’

‘Die fout zal het bestuur geen tweede keer maken,’ zei William vol vertrouwen.